

Loppen og Professoren

et Æventyr

Der var en Luftskipper, ham gik det galt, Ballonen sprak, Manden dumpede og slog sig i Stykker. Sin Dreng havde han to Minuter forud sendt ned med Faldskjærm, det var Drengens Lykke; han blev uskadt og gik om med store Kundskaber til at blive Luftskipper, men han havde ikke Ballon og ikke Midler til at skaffe sig denne.

Leve maatte han, og saa lagde han sig efter Behændigheds Kunster, og at kunne tale med Maven, det kaldes at være Bugtaler. Ung var han og saae godt ud, og da han fik Mundskjæg og kom i gode Klæder, kunde han antages for et Grevebarn. Damerne fandt ham smuk, ja een Jomfru blev saa betagen af hans Dejlighed og hans Behændigheds Kunst, at hun fulgte med ham til fremmede Byer og Lande; der kaldte han sig Professor, mindre kunde det ikke være.

Hans stadige Tanke var at faa sig en Luftballon og gaa tilvejs med sin lille Kone, men de havde endnu ikke Midlerne.

»De komme!« sagde han.

»Bare de vilde!« sagde hun.

»Vi ere jo unge Folk! og nu er jeg Professor. Smuler er ogsaa Brød!«

Hun hjalp ham trolig, sad ved Døren og solgte Billetter til Forestillingen, og det var en kold Fornøjelse om Vinteren. Hun hjalp ham ogsaa i et Kunststykke. Han puttede sin Kone i Bordskuffen, en stor Bordskuffe; der krøb hun ind i Bagskuffen, og saa var hun ikke at se i Forskuffen; det var som en Øjenforblændelse.

Men en Aften da han trak Skuffen ud, var hun ogsaa borte fra ham; hun var ikke i Forskuffen, ikke i Bagskuffen, ikke i hele Huset, ikke at se, ikke at høre. Det var hendes Behændigheds Kunst. Hun kom aldrig igjen; hun var kjed af det, og han blev kjed i det, tabte sit gode Humør, kunde ikke mere le og gjøre Løjer, og saa kom der ingen Folk; Fortjenesten blev daarlig, Klæderne bleve daarlige; han ejede tilsidst kun en stor Loppe, et Arvegods efter Konen, og derfor holdt han saa meget af den. Saa dresserede han den, lærte den Behændigheds Kunster, lærte den at præsentere Gevær og skyde en Kanon af, men lille.

Professoren var stolt af Loppen, og den var stolt af sig selv; den havde lært Noget og havde Menneskeblod og været i de største Byer, var blevet set af Prinser og Prinsesser, havde vundet deres høje Bifald. Det stod trykt i Aviser og paa Plakater. Den vidste, at den var en Berømthed og kunde ernære en Professor, ja en hel Familie.

Stolt var den og berømt var den, og dog, naar den og Professoren rejste, toge de paa Jernbane fjerde Plads; den kommer ligesaa hurtigt som første. Det var et stiltiende Løfte, at de aldrig vilde skilles ad, aldrig gifte sig, Loppen vilde blive Ungkarl og Professoren Enkemand. Det gaar lige op.

»Hvor man gjør størst Lykke,« sagde Professoren, »der skal man ikke komme to Gange!« Han var en Menneskekjender og det er ogsaa en Kundskab.

Til sidst havde han berejst alle Lande, uden de Vildes Land; og saa vilde han til de Vildes Land; der æde de rigtignok kristne Mennesker, vidste Professoren, men han var ikke rigtig Kristen og Loppen var ikke rigtig Menneske, saa mente han, at de nok turde rejse der og have en god Fortjeneste.

De rejste med Dampskib og med Sejlskib; Loppen gjorde sine Kunster, og saa havde de fri Rejse undervejs og kom til de Vildes Land.

Her regerede en lille Prinsesse, hun var kun otte Aar, men hun regerede; hun havde taget Magten fra Fader og Moder, for hun havde en Villie og var saa mageløs yndig og uartig.

Strax, da Loppen præsenterede Gevær og skød Kanonen af, blev hun saa indtaget i Loppen, at hun sagde: »Ham eller Ingen!« Hun blev ganske vild af Kjærlighed og var jo allerede vild iforvejen.

»Søde, lille, fornuftige Barn!« sagde hendes egen Fader, »kunde man først gjøre et Menneske af den!«

»Det lader Du mig om, Gamle!« sagde hun, og det var ikke net sagt af en lille Prinsesse, der taler til sin Fader, men hun var vild.

Hun satte Loppen paa sin lille Haand.

»Nu er Du et Menneske, regerende med mig; men Du skal gjøre hvad jeg vil, ellers slaar jeg dig ihjel og spiser Professoren.«

Professoren fik en stor Sal at bo i. Væggene vare af Sukkerrør, dem kunde han gaa og slikke, men han var ikke Slikmund. Han fik en Hængekøje at sove i, det var, som laa han i en Luftballon, den han altid havde ønsket sig, og som var hans stadige Tanke.

Loppen blev hos Prinsessen, sad paa hendes lille Haand og paa hendes fine Hals. Hun havde taget et Haar af sit Hoved, det maatte Professoren binde Loppen om Benet, og saa holdt hun den bunden til det store Koralstykke, hun havde i Øreflippen.

Hvor det var en dejlig Tid for Prinsessen, ogsaa for Loppen, tænkte hun; men Professoren fandt sig ikke tilfreds, han var Rejsemænd, holdt af at drage fra By til By, læse i Aviserne om sin Udholdenhed og Kløgt i at lære en Loppe al menneskelig Gjerning. Dag ud og ind laa han i Hængekøjen, dovnede og fik sin gode Føde: friske Fugle-Æg, Elefant-Øjne og stegte Giraffe-Laar; Menneskeæderne leve ikke kun af Menneskekød, det er en Delikatesse; »Barne-Skulder med skarp Sauce,« sagde Prinsessemoderen, »er det mest delikate.«

Professoren kjedede sig og vilde gjerne bort fra de Vildes Land, men Loppen maatte han have med, den var hans Vidunder og Levebrød. Hvorledes skulde han fange og faa den. Det var ikke saa let.

Han anspændte alle sine Tanke-Evner og saa sagde han: »nu har jeg det!«

»Prinsesse-Fader: forund mig Noget at bestille! Maa jeg indøve Landets Beboere i at præsentere, det er *det* man i Verdens største Lande kalder Dannelsel!«

»Og hvad kan du lære mig!« spurgte Prinsesse-Faderen.

»Min største Kunst,« sagde Professoren, »at fyre en Kanon af saa hele Jorden bæver, og alle Himlens lækkreste Fugle falde stegte ned! Det er der Knald ved!«

»Kom med Kanonen!« sagde Prinsessefaderen.

Men i hele Landet var der ingen Kanon, uden den Loppen havde bragt, og den var for lille.

»Jeg støber en større!« sagde Professoren. »Giv mig bare Midlerne. Jeg maa have fint Silketøj, Naal og Traad, Tov og Snore, samt Mavedraaber for Luftballoner, de blæse op, lette og løfte; de give Knaldet i Kanon-Maven.«

Alt hvad han forlangte fik han.

Hele Landet kom sammen for at se den store Kanon. Professoren kaldte ikke, før han havde Ballonen hel færdig til at fylde og gaa op.

Loppen sad paa Prinsessens Haand og saa til. Ballonen blev fyldt, den bovnede og kunde neppe holdes, saa vild var den.

»Jeg maa have den tilvejs, at den kan blive afkølet;« sagde Professoren og satte sig i Kurven, der hang under den. »Ene kan jeg ikke magte og styre den. Jeg maa have en kyndig Kammerat med, for at hjælpe mig. Her er Ingen der kan det uden Loppen!«

»Jeg tillader det nødig!« sagde Prinsessen, men rakte dog Loppen til Professoren, som satte den paa sin Haand.

»Slip Snorer og Tov!« sagde han. »Nu gaar Ballonen!«

De troede han sagde: »Kanon!«

Og saa gik Ballonen højere og højere, op over Skyerne, bort fra de Vildes Land.

Den lille Prinsesse, hendes Fader og Moder, hele Folket med stod og ventede. De vente endnu, og tror du det ikke, saa rejs til de Vildes Land, der taler hvert Barn om Loppen og Professoren, troer at de komme igjen, naar Kanonen er kølet af, men de komme ikke, de ere hjemme hos os, de ere i deres Fædreland, kjøre paa Jernbane, første Plads, ikke fjerde; de have god Fortjeneste, stor Ballon. Ingen spørger, hvorledes de have faaet Ballonen eller hvorfra de have den, de ere holdne Folk, hædrede Folk, *Loppen og Professoren*.